

У світі все починається з МАМИ

День матері - це одне з самих зворушливих свят, тому що кожен з нас з дитинства і до своїх останніх днів несе в своїй душі єдиний і неповторний образ - образ своєї матери, яка все зрозуміє, пробачить, завжди пожаліє і буде самовіддано любити, незважаючи ні на що.

MAMA

Історія свята

У 1907 році американка Анна Джарвіс з Філадельфії виступила з ініціативою вшанування матерів та їхньої ролі у житті кожної людини у пам'ять про свою матір, Анну Марію Рівз-Джарвіс, яка була відомою громадською діячкою, боролася за розвиток сфери охорони здоров'я у США. Анна написала листи до державних установ, законодавчих органів і до видатних осіб з пропозицією один день у році присвятити вшануванню матерів.

*Анна Джарвіс –
одна із засновниць
Дня матері у США*

Ї старання увінчалися успіхом - в 1910 році штат Вірджинія перший визнав **День матері** як офіційне свято. Хоча це - свято вічності: з покоління в покоління для кожного мама - найголовніша людина для своїх дітей.

У 1914 році президент США Вудро Вільсон оголосив другу неділю травня національним святом на честь усіх американських матерів. Після завершення Першої світової війни **День матері** почали відзначати і в Європі.

*С*лідом за США другу неділю травня оголосили святом 85 країн (в тому числі: Бахрейн, Гонконг, Індія, Малайзія, Мексика, Нікарагуа, Об'єднані Арабські Емірати, Пакистан, Оман, Катар, Саудівська Аравія, Сінгапур, Австралія, Україна та ін.).

Традиції святкування Дня матері в різних країнах

В Австралії й США існує одна цікава традиція. У це свято прийнято носити на одязі квіточку гвоздики. Причому колір гвоздики має важливе значення. Червона квітка говорить про те, що мати жива, а біла – що мами вже немає в живих.

В Австрії День матері нагадує 8 березня: у школах проводять ранки, діти вчать вірші та майструють вироби, дарують мамам букетики весняних квітів. А в австрійських ресторанах з'являються спеціальні страви до **Дня матері**.

В Італії традиційним презентом, який підносять діти своїм мамам, є солодоці.

У Канаді існує звичай готувати для мами сніданок і приносити його в ліжку, даруючи квіти і невеликі символічні подарунки. Також матері і бабусі звільняються у цей день від традиційного обов'язку мити посуд – це з задоволенням роблять за них діти і онуки.

У Франції святкують цей день в останню неділю травня. Традиційно матері отримують від дітей торт, який схожий на букет квітів. Завершується святкування традиційним сімейним обідом.

У Великобританії цього дня дякують матерям за всю любов і турботу, яку вони дарують своїм дітям. У цей день британці дарують квіти, серед яких троянди, гвоздики і хризантеми є найбільш популярними. Ще у Великобританії в цей день існує традиція пекти мигдальний торт.

День матері в Мексиці має фіксовану дату і відзначається 10 травня кожного року. У цей день в церкві проходять спеціальні меси. Після яких роздають «тамалес» і «atole» (страви з кукурудзяного борошна та начинки, що готують в кукурудзяному листі) – традиційну їжу для всіх матерів. Традиція дарувати подарунки з цієї нагоди вікова. Діти старшого віку купують дорогі подарунки для своїх матерів, у той час як молодші готують якісь вироби своїми руками, підписують вітальні листівки.

В Японії День матері святкують у другу неділю травня. Місцеві жителі дарують жінкам в цей день гвоздики. І, хоча японці завжди славились не найпривітнішим ставленням до жінок, вони розуміють, що центральною фігурою традиційної сім'ї завжди була, є і буде жінка.

Та найбільше, напевно, люблять це свято жителі турецького міста **Афйон-Башмакчі** – вони святкують його 52 рази на рік, кожної п'ятниці. Ця традиція виникла не випадково. Раніше дівчата, що вже вийшли заміж і пішли з рідного дому, кожної п'ятниці відвідували своїх матерів. Звичай зберігся й до сьогодні. Всі заклади у цей день закриті, окрім магазинів, які радо вітають жінок.

***День матері в Іспанії** відзначають взагалі 8 грудня. І має воно скоріше релігійне значення, бо пов'язане із шануванням Матері Марії. Щоб зробити цей день особливим для матерів, діти купують цукерки і квіти.*

***Т**радиція щорічного і загальнонародного свята **Дня матері** прийшла у **Німеччину** з США на початку ХХ століття. Матерям дарують цього дня квіти, маленькі сувеніри, приємні дрібнички, неочікувані сюрпризи і гарячі поцілунки. Хоча головний подарунок – це увага. Дорослі діти відвідують домівки батьків і тим самим кажуть їм: «Ми Вас не забули і за все будемо Вам вдячні».*

***В** Литві цього дня жителі країни вітають матерів та дякують їм за доброту, тепло їхніх рук та сердець. У костелах відбуваються урочисті богослужіння. Президенти Литви вітає матерів зі святом і нагороджує тих, що народили, виростили і виховали сімох і більше дітей.*

***У** Росії **День матері** почали відзначати порівняно недавно. Він святкується в останню неділю листопада, віддаючи належне материнській праці і їх безкорисливій жертви заради блага своїх дітей.*

Як бачимо, різні країни дотримуються різних традицій святкування *Дня матері*, мають різні дати, навіть місяці, та наміри у всіх однакові – *віддати данину матері*.

День матері в Україні

Серед української громади День матері вперше влаштував Союз українок Канади в 1928 році. Наступного року це свято відзначалося вже й у Львові. Ініціатором урочистостей була Олена Кисілевська, редактор тижневика «Жіноча доля». Також, 1929 року «Союз українок» зініціював впровадження цього свята на Тернопільщині.

Організації «Просвіта», «Рідна школа», «Пласт», «Сокіл» та інші організовували концерти, конференції, фестивали по всій Східній Галичині. Відтоді, *День матері* в Україні відзначали дуже широко.

У 1939 свято заборонила радянська влада. З 1990 року завдяки зусиллям громадських організацій, зокрема Союзу українок, Свято матері повернулося в Україну.

За часів незалежної України свято встановлено «...на підтримку ініціативи Державного комітету України у справах сім'ї та молоді, міжнародної організації «Жіноча громада», Спільноти жінок України, громадської організації «Союз українок...» *згідно з Указом Президента України «Про День матері» від 10 травня 1999 року № 489/99.* Відзначають його щороку у *другу неділю травня.*

Притча про сліпу маму і сина

*Вона приїхала в село
З родини хтось віддав їй хатку.
Лиш Бог те знав, як їм було
Сліпій з малесеньким хлоп'ятком.*

*Останні крихточки – йому
Сама не раз була голодна.
Усе для нього. Все – синку
Йому б і серце дати згодна.*

*Він підростав. Її синок
Любов єдина і надія.
А раз хтось кинув вслід смішок:
«Байстрюк незрячої Марії!»*

*Злом переповнилась душа
Син закричав: «Мені огидна
І сліпота, і бідність ця
Мені за тебе дуже соромно».*

*Вона не плакала. Лише
Худенькі ручки заломила.
Сказала: «Бог хай береже
Від бід тебе, дитино, мила».*

*Щоб більш не чути ці слова:
«Байстрюк незрячої Марії»,
Сказав усім, що сирота
Покинув маму в безнадії.*

*А потім круговерть життя...
Хіба йому було до мами.
Дві дочки, жінка молода
Балі, Мальдіви і Багами.*

*Лиш раз привиділась йому
Знайома постать у халаті.
Він ногу поламав. Й тому
Лежав у "віповській" палаті.*

Коротка мить. Всього лиш мить
Він навіть крикнув: «Мамо! Мамо!
Якби ти знала, як болить...»
А постать стала враз туманом.

Відклав «на потім» справи всі
Балі, Мальдіви і Багами.
В село приїхав на таксі
Приїхав до сліпої мами.

Купив хустину і халву
Вона завжди її любила.
Ніхто не стрінув. В тишину
Маленька хвірточка впустила.

"А мами вже нема, як рік
Ми всім селом її ховали.
Ось лист тобі, поки не втік
Останній лист читай від мами".

Сусід на вогник заглянув
Тримав в руці старий кашкетик.
Тяженько так чомусь зітхнув
І з рук у руки дав конвертик.

«Синочку, рідний, ти прости
Що я тобі життя зламала.
Тяжкий мій хрест... Від сліпоти
Тебе в дитинстві врятувала.

Віддала очі я тобі
Коли родився ти незрячий.
Для мене світ зчорнів тоді
Зате мій син його побачив.

Більше нічим не допомгла...
Ти був зі мною нещасливим.
Нікчемне в мене те життя...
Прости за все і будь щасливим»

Упав би матері до ніг
Слізьми умив би рідні руки.
... Якби він міг. Якби він міг...
І рвалось серце від розпуки.

Оксана Максимішин-Корабель

... Цінуйте своїх матерів (історія, яка сталась у 80-х роках)

У однієї жінки помер чоловік, коли вона була молодою, і їй довелося одній виховувати чотирьох синів. Старшому синові тоді не було ще й одинадцяти років. За життя батько дуже піклувався і забезпечував сім'ю всім необхідним, а після його смерті мати взяла всі турботи на себе. Вона віддавала весь свій час догляду за дітьми, їх вихованню і забезпеченню. Мати працювала вдень і вночі і самотійно зносила всі труднощі. Вдень вона трудилася на роботі, а вечорами готувала їжу на всю сім'ю. Після півночі вона падала від втоми і засипала, а потім вставала рано вранці, щоб приготувати дітям сніданок, одяг і все необхідне. Упевнившись, що все в порядку, вона відправляла дітей в школу і з нетерпінням чекала їх повернення.

Вона була готова все витримати, дивлячись на те, як підростають її дітки. Так в роботі і турботах проходили місяці і роки, діти росли, а мати все дбала про них.

Навіть після того, як діти стали повнолітніми, мати продовжувала допомагати їм: вона взяла на себе всі витрати за їх освіту, одяг і харчування, а потім шукала для них місце роботи і допомогла їм одружитися.

Коли їй було вже за 60 років, вона залишилася одна. Важка праця протягом багатьох років не пройшла безслідно, і її паралізувало. Тоді діти зібралися разом і вирішили дивитися за матір'ю по черзі. Згодом її здоров'я погіршувалось, і вона перестала розмовляти. Невістки грубо поводитися з нею і часто говорили образливі слова, а вона терпіла всі ці приниження.

До того ж сини, про яких вона піклувалася з дня їх народження до одруження, коли вони вже стали самостійними, замість того, щоб захистити матір і взяти на себе турботу про неї, стали перекладати відповідальність один на одного.

Їх дружини не були готові турбуватись про їх хвору матір, і сини стали сваритися один з одним, передаючи матір один одному, як тягар.

Одного разу, коли настала черга молодшого сина, виявилось, що вони з дружиною запрошені на вечірку до друзів. Син не хотів пропускати розваг і не знав, як бути з матір'ю. Він зателефонував старшому братові і сказав, що у нього призначена зустріч, і він сьогодні не може сидіти з матір'ю, і що відправить матір до нього. Тоді брати стали лаятися, і старший брат сказав, що не відкриє двері, якщо він сьогодні привезе її. Незважаючи на це, молодший все ж привіз вночі матір до старшого брата. Він довго стукав у двері, але старший брат не відчинив, тоді молодший голосно крикнув: «Тут у дверей сидить твоя мама, я залишаю її і йду!», – і пішов.

Мати все бачила і чула. Сльози текли по її щоках. Вона не могла ні рухатися, ні розмовляти і не в силах була щось зробити. Ніхто так і не відкрив двері і не подумав про те, як там матері: чи хоче вона пити, їсти, спати. І це після стількох років старань! У відповідь вона отримала від синів байдужість і жорстокість. Так вона сиділа біля дверей і згадувала своє життя. Вона говорила собі: «Невже це мої діти, яких я так любила, намагаючись оберігати від усіх неприємностей. Скільки разів вони будили мене ночами і просили пити або ще що-небудь. Я так раділа їх радощам, і мені було так боляче, коли їм було боляче. Життя пройшло, як мить, і я залишилася на самоті, в холоді і голоді ... ».

Вранці старший син відкрив двері і побачив, що мама померла.

Не завдавайте болю своїм батькам. Не дайте можливості їм відчувати, що вони вам більше не потрібні. Зателефонуйте мамі, можливо, їй що-небудь потрібно. Відвідайте батьків, живіть разом з ними, даруйте їм тепло, увагу і ласку. Вони потребують вашої уваги. Не кидайте їх. Ваші діти бачать, як ви ставитеся до своїх батьків, і можуть вчинити з вами так само.

Час не милосердно, і рано чи пізно, відбирає у нас найближчих, а серед них і найдорожчу і найріднішу людину – маму. Вона єдина на світі, найособливіша людина, тому що дає нам життя, виховує і приділяє увагу ціною власних років.

Вона біля ліжка, коли ти хворієш, вона біля вікна, коли ти не приходиш ночувати без попередження, вона на всіх наших життєвих перемогах – найщасливіша!

А ти... рідко говориш тривіальні ніжні слова про неї, що любиш її, про неї, що вона — найпотрібніша і найпрекрасніша. Задумайся про це...

У житті буває всяке, і ти деколи надмірно жорсткі до матері, спересердя говориш болючі фрази, ранивши її до сліз. Коли-небудь вона піде, і більш за все на світі ти будеш шкодувати, що не встигли попросити у неї вибачення за такі слова...

Бережіть матір від цих фраз, вони розбивають її серце

«МЕНІ НІКОЛИ»

Мама виношувала вас 9 місяців, не спала ночами, коли ви були дитиною, працювала на двох роботах, щоб заплатити за вашого репетитора з англійської... Прокідалась на світанку, а ночами варила борщ і крутила банки з соліннями, хоча хотіла лягти і... померти. Ну, або просто ні з ким не розмовляти. Вона завжди вислуховувала ваші розповіді, шкодувала, зігрівала своєю любов'ю і ... жодного разу не відповіла на ваше прохання фразою: «Мені ніколи».

«Я ТЕБЕ НЕНАВИДЖУ»

А вона вас любить. Незважаючи ні на що. Ким би ви не були: успішним бізнесменом, який місяцями пропадає у відрядженнях, скромним службовцем чи просто повним невдахою, що випрошує у батьків-пенсіонерів гроші.

«Я НЕ БУДУ ЦЕ ЇСТИ!»

Ну так стань і зроби сам (сама)! Щоб приготувати цю скромну вечерю, мама відстояла біля плити кілька годин. Не подобається? Спробуйте, раптом вийде краще?!

«ЦЕ ТИ МЕНЕ ТАКИМ ВИРОСТИЛА»

Може, мама і допускала помилки у вихованні (карала занадто суворо, не приділяла достатньо уваги), але ж вона щиро намагалася зробити з вас людину з великої літери «Л». І раз вже ви розумієте, що у вас є недоліки, ніщо не заважає вам самому попрацювати над собою.

«ТИ НІКОЛИ НЕ ЛЮБИЛА БАТЬКА»

Якби не любила, ви б не з'явилися на світ...

«БАТЬКО ПРАВИЛЬНО ЗРОБИВ, ЩО КИНУВ ТЕБЕ»

Це найстрашніше, що можна сказати жінці. Колись ваша мама зустріла вашого батька, і дуже його полюбила. Настільки сильно, що захотіла від нього дитину. Так на світ з'явилися ви. Обоє батьків робили помилки. Коли батько залишив маму, вона дуже страждала, але з усіх сил намагалася не показувати цього. І плакала в подушку ночами. І, можливо, досі плаче...

«ТИ ВСЕ ОДНО НЕ ЗРОЗУМІЄШ»

А якщо й так?! Мама завжди намагається зрозуміти вас, а деколи і знайти виправдання.

«ТИ НАДТО МАЛО ЧИТАЄШ»

«А чи знаєш ти, скільки оголошень, я прочитала, щоб знайти цю крихітну квартирку, в якій вам так затишно вже багато років? А скільки кулінарних рецептів я прочитала, щоб було смачно...»

«ТИ НЕОСВІЧЕНА. НАВІТЬ ІНСТИТУТ НЕ ЗАКІНЧИЛА. НЕ ЛІЗЬ!»

Зате мама пройшла таку школу життя, що вам і не снилося! І, до речі, своїм «неосвіченим розумом» знайшла спосіб заробити грошей на вашу блискучу освіту.

«ВИБАЧ, Я НЕ ПРИЇДУ НА ТВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ/РІЗДВО/ДЕНЬ МАТЕРІ...»

Будь-яка мама відчуває шок, коли, нарешті, розуміє, що її улюблене чадо стало зовсім дорослим. Останні 20 років (а іноді й більше!) всі її думки були тільки про вас. Як жити далі?.. Поступово мамі заново вчаться піклуватися тільки про себе, але вашого приїзду все одно чекають з особливим трепетом і нетерпінням.

«Я НЕ ДЗВОНИВ, БО БУВ ДУЖЕ ЗАЙНЯТИЙ»

А мама хворіла, відчувала самотність, ледве дотягла до зарплати/пенсії і позичила грошей у сусідки Галі вже в третій раз за місяць...

«ТИ НЕ ДАВАЛА МЕНІ ДОСТАТНЬО ЛЮБОВІ»

Любила як могла... Може, і не так сильно, як вам хотілося, але зате всім серцем...

«ТИ ВИГЛЯДАЄШ ДУЖЕ ПОГАНО»

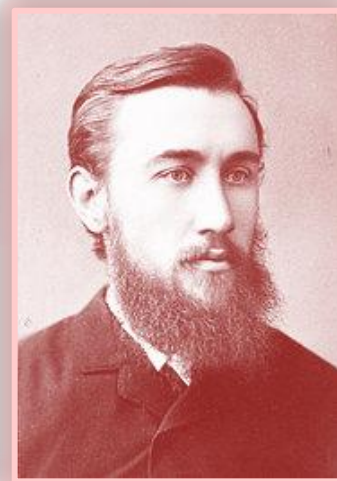
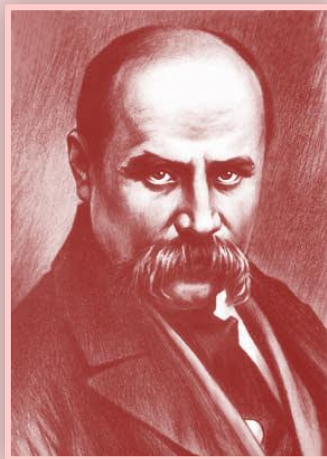
Мама – це, в першу чергу, жінка, а тому критика з приводу зовнішності дуже болюча. І потім, можливо, вона не відвідує SPA просто тому, що у неї не вистачає на це грошей?!

«У ВІДПУСТКУ Я ПОЇДУ НА МОРЕ, А НЕ ДО ТЕБЕ»

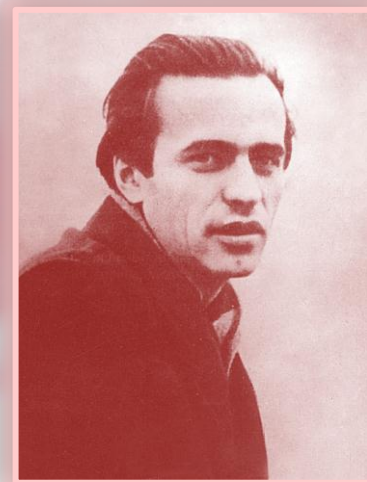
Дуже шкода, адже їй зараз особливо самотньо і хочеться хоч на кілька днів повернутися в той час, коли кімнати були наповнені сміхом, за столом сиділа вся сім'я.

«ТИ ЗІПСУВАЛА МЕНІ ЖИТТЯ. ТИ МЕНІ НЕ МАТИ»

Таке говорити своїй мамі не можна. Без коментарів.

*Вірші відомих поетів
про матір*

Матері

Ти наді мною в темні ночі
Ніколи не стуляла очі,
І сповивала, і кохала,
Мене малого доглядала.
Малому виглядала долю
Й благала бога, щоб ніколи
Не довелось мені на світі
Із лихом, з горем вкупі жити;
І все кохання, що палало
У тебе в серці і не знало
На кого вилитись, – вповні
Ти віддала його мені.
В журбі життя ти доживаєш,
А все ти долі виглядаєш
Мені, і мною ти живеш,
І днів ясним в бездоллі ждеш.

Борис Трінченко

У наших раї на землі

У наших раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.
Буває, іноді дивлюся,
Дивуюсь дивом, і печаль
Охватить душу; стане жаль
Мені її, і зажурюся,
І перед нею помолюся,
Мов перед образом святим
Тієї Матері святої,
Що в мир наш Бога принесла...
Тепер їй любо, любо жити.
Вона серед ночі встає,
І стереже добро своє,
І дожидає того світу,
Щоб знов на його надивитись,
Наговоритись. — Це моє!
Моє! — І дивиться на його,
І молиться за його Богу,
І йде на вулицю гулять
Гордіше самої цариці.
Щоб людям, бачте, показати
Своє добро. — А подивіться!
Моє найкраще над всіми! —
І ненароком інший гляне.
Весела, рада, Боже мій!
Несе додому свого Йвана.
І їй здається, все село
Весь день дивилося на його,

Що тільки й дива там було,
А більше не було нічого.
Щасливая!..
Літа минають.
Потроху діти виростають,
І вирости, і розійшлись
На заробітки, в москалі.
І ти осталася, небого.
І не осталося нікого
З тобою дома. Нагоди
Старої нічим одягти
І витопить зимою хату.
А ти нездужаєш і встати,
Щоб хоч огонь той розвести.
В холодній молишся оселі
За їх, за діточок.
А ти, Великомученице! Села
Минаєш, плачучи, вночі.
І полем-степом ідучи,
Свого ти сина закриваєш.
Бо й пташка іноді пізнає
І защебече: — Он байстря
Несе покритка на базар.
Безталанная! Де ділась
Краса твоя тая,
Що всі люде дивувались?
Пропала, немає!
Все забрала дитиночка
І вигнала з хати,
І вийшла ти за царину,

З хреста ніби знята.
Старці тебе цураються,
Мов тії прокази.
А воно таке маленьке,
Воно ще й не лазить.
І коли-то воно буде
Гратись і промовить
Слово мамо. Великеє,
Найкращеє слово!
Ти зрадієш; і розкажеш
Дитині правдиво
Про панича лукавого,
І будеш щаслива.
Та не довго. Бо не дійде
До зросту дитина,
Піде собі сліпця водить,
А тебе покине
Калікою на розпутті,
Щоб собак дражнила,
Та ще й вилає. За те, бач,
Що на світ родила.
І за те ще, що так тяжко
Дитину любила.
І любитимеш, небого,
Поки не загинеш
Межи псами на морозі
Де-небудь під тином

Марас Шевченко

Пісня про матір

Посіяла людям літа свої, літечка житом,
Прибрала планету, послала стежкам споришу.
Навчила дітей, як на світі по совісті жити,
Зітхнула полегко – і тихо пішла за межу.

– Куди ж це ви, мамо?! – сполохано кинулись діти.
– Куди ж ви, бабусю? – онуки біжать до воріт.
– Та я ж недалечко... де сонце лягає спочити.
Пора мені, діти... А ви вже без мене ростіть.

– Та як же без вас ми?... Та що ви намислили, мамо?
– А хто нас, бабусю, у сон поведе по казках?
– А я вам лишаю всі райдуги із журавлями,
І срібло на травах, і золото на колосках.

– Не треба нам райдуг, не треба нам срібла і злата,
Аби тільки ви нас чекали завжди край воріт.
Та ми ж переробим усю вашу вічну роботу, –
Лишайтеся, матусю. Навіки лишайтеся. Не йдіть!

Вона посміхнулась, красива і сива, як доля,
Змахнула рукою – злетіли у вись рушники.
"Лишайтеся щасливі", – і стала замисленим полем
На цілу планету, на всі покоління й віки.

Борис Олійник

Вклонися їй

*Коли малим ти вперше став на ноги –
Яка ж то радість матері була!
Від тихої колиски до порога
Вона тебе за руку провела.
Вона прибігла стомлена з роботи,
І, може, сон їй очі замикав,
А дома – новий клопіт і турботи,
І довга низка непочатих справ.
І ти не знав, що терпи в неї руки,
Коли вона сідала до стола
І, затаївши біль в душі і муку,
Із батьком річ проникливу вела.
Вона писала: «Добре нам живеться,
Ти ж про одне, про перемогу дбай.
Уже синок наш бігає й сміється...
Скоріше окупантів добивай...»*

*Вона усе тоді робити вміла,
Вона усе тоді робить могла,
Вона усім нам щедро уділила
І ласки, і сердечного тепла.
Їй не шкодуй синівської любові,
Її мозолі й зморшки все шануй.
Вклонися їй, скажи привітне слово
І руки працьовиті поцілуй.
Навчись її всім серцем поважати
І берегти від злоби і наруг:
Радянська жінка – трудівниця, мати,
Вона твій перший і надійний друг.
Їй по плечу, здається, світ підняти,
Її справи по плечу – великі і малі,
Бо це ж вона, вона народу мати,
А значить – Мати правди на землі.*

Василь Симоненко

Моїй матері

Виглядай мене, мамо, із далеких
доріг.
Знай, що пізно чи рано я вернусь на
поріг.
Обійму міцно-міцно горем
згорблений стан,
Задивлюсь в твої очі, розцілюю
вуста.
Жаль, що зцілить не зможу
Ран глибоких душі.
Про одне тебе прошу – ти себе
бережи.
Виглядай мене, мамо, болем серце
не край.
Я на крилах нестимусь у наш
сонячний рай.

Через хащі і морок, перешкоди й біду –
Все здолаю, все зможу, а до тебе
прийду.
Чебрецеве повітря, споришеві
стежки,
Я до вас першим вітром прилечу
навпрошки.
Чую пісню дитинства з дорогого села,
Звідкіля мене доля у світи повела.
В снах вже маряться квіти у дворі під
вікном,
Добротою повіті й материнським
теплом.
Оживе біла хата, скресне піснею гай,
Тільки б ти не хворіла. Вже лечу –
зустрічай.

Віктор Теращенко

Матері

За все, що маю, дякую тобі,
За все, що маю і що буду мати...
Ночами сняться зорі голубі
І вишні білі на причілку хати.

Немов пилину, світ мене крутив,
Ловив я мрію і мету високу.
Пробач мені, що тяжко завинив, –
Лишив тебе на старість одиноку.

Та й що я знав, коли із дому йшов,
Хіба я міг в ту пору зрозуміти,
Яка святиня – мамина любов,
Яка то мука – як лишають діти.

Аж отепер, як став я батьком сам
І час прийшов стрічать і проваджати,
Я знаю ціну тим святим сльозам,
Які тобі судилося спізнати.

Тому і сняться зорі голубі
І вишні білі на причілку хати.
Тому спішу подякувати тобі
За все, що маю і що буду мати.

Микола Луків

Пісня про рушник

Рідна мати моя, ти ночей не
доспала,
Ти водила мене у поля край села,
І в дорогу далеку ти мене на зорі
проводжала,
І рушник вишиваний на щастя
дала.
І в дорогу далеку ти мене на зорі
проводжала,
І рушник вишиваний на щастя, на
долю дала.
Хай на ньому цвіте росяниста
доріжка,
І зелені луги, й солов'їні гаї,

І твоя незрадлива материнська
ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші, блакитні твої.
Я візьму той рушник, простелю, наче
долю,
В тихім шелесті трав, в щебетанні
дібров.
І на тім рушничкові оживе все
знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, і вірна любов.
І на тім рушничкові оживе все
знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, й твоя
материнська любов.

Андрій Малишко

Мати

Вона була красуня з Катеринівки.
Було у неї п'ятеро вже вас.
Купляла вам гостинчика за гривеник,
топила піч і поралась гаразд.

Ходила в церкву, звісно, як годиться.
Гладущики сушила на тину.
Така була хороша молодиця
і мала мрію гарну і чудну.

У ті часи, страшні, аж волохаті,
коли в степах там хто не воював, -
от їй хотілось, щоб у неї в хаті
на стелі небо хтось намалював.

Вона не чула зроду про Растреллі.
Вона ходила в степ на буряки.
А от якби не сволок, а на стелі -
щоб тільки небо, небо і зірки.

Уранці глянеш - хочеться літати.
Вночі заснеш у мужа на плечі.
Де б маляра такого напитати?
Навколо ж орачі та сіячі.

Уваживши ту мрію дивовижну,
приходив небо малювать шуряк.
Вона сказала: - Перестань, бо вижену.
У тебе, - каже, - небо, як сіряк.

Якийсь художник у роки голодні
зробити небо взявся за харчі.
Були у нього пензлі боговгодні,
став на осліп, одсунув рогачі.

У нього й хмари вигинались зміями,
уже почав і сонце пломінке.
Вона сказала: - Ні, ви не зумієте.
Злізайте, - каже. - Небо не таке.

Вона тим небом у тій хаті марила!
Вона така була ще молода!
Та якось так - то не знайшлося маляра.
Все якось так - то горе, то біда.

І вицвітали писані тарелі,
і плакав батько, і пливли роки, -
коли над нею не було вже стелі,
а тільки небо, небо і зірки...

Ліна Костенко

Чорнобривці

Чорнобривців насіяла мати
у моїм світанковім краю.
Та й навчила веснянки співати
про квітучу надію свою.

Як на ті чорнобривці погляну,
бачу матір стареньку,
бачу руки твої, моя мамо,
твою ласку я чую, рідненька.

Я розлуки і зустрічі знаю.
Бачив я і в чужій стороні
чорнобривці із рідного краю,
що насіяла ти навесні.

Як на ті чорнобривці погляну,
бачу матір стареньку,
бачу руки твої, моя мамо,
твою ласку я чую, рідненька.

Прилітають до нашого поля
із далеких країв журавлі.
Розцвітають і квіти, і доля
на моїй українській землі.

Як на ті чорнобривці погляну,
бачу матір стареньку,
бачу руки твої, моя мамо,
твою ласку я чую, рідненька.

Микола Сингаївський

*Мама - це така людина, яка
може замінити всіх, але маму
ніколи ніхто не замінить.*

Використані джерела:

Матеріал з Вікіпедії – вільної енциклопедії

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D0%BD%D1%8C_%D0%BC%D0%B0%D1%82%D0%B5%D1%80%D1%96

Як відзначають День матері в різних країнах світу

<http://www.rivne1.tv/Info/?id=81343>

День матері 2018: як святкують у різних країнах

<https://znaj.ua/popcorn/den-materi-2018-yak-svyatkuuyut-u-riznyh-krayinah>

*Бібліотекар
відділу наукової інформації та бібліографії
Юлія Шовгур*

